

ANTIGONA in KREON

Glavna junakinja grške tragedije z istoimenskim naslovom Antigona. Junakinja, ki s svojim pogumom in z odločnostjo kljubuje državnim zakonom. Kljubuje državnim a služi moralnim zakonom oziroma bolje zakonom srca in razuma. S svojim velikim dejanjem preseneti vsakega bralca. Vsak je preprosto očaran nad junaštvom in nad tragičnostjo. Antigona nam da misliti, nam s stavkom: »Ne da sovražim, da ljubim, sem na svetu,« dobesedno utemelji svoje dejanje – pokop brata Polinejka, kljub prepovedi Kreona. Kreon, ki prepove pokop Polinejka, saj je zanj izdajalec, ne ravna prav. Kljub temu, da Polinejk je izdajalec, kazen ni zaslužena oziroma kazen je popolna norost. Če to lahko sploh poimenujemo kazen. To mi deluje bolj kot nerazsodnost Kreona, ki hoče s tem samo pokazati svojo moč. Antigona in Kreon sta popolnoma različni osebi, čeprav sta obe osebi tragični. Kreon s svojo nerazsodnostjo kaznuje pravzaprav sebe, saj zaradi njega umre Antigona, Hajmon in še njegova žena Evridika. Antigona je v tej tragediji zmagovalka, Kreon poraženec. Kreon mora s tem živeti, nekako preživeti. Antigona se ne upira smrti, vseeno pa ljubi življenje in bi rada živela, a če je to cena za Polinejka, ji ni mar. Kreon pa hoče smrt, a je ne dobi. Želi si smrti in prosi bogove za smrt, a vseeno, zakaj bi bogovi uslišali njegovo prošnjo, ko pa jih je na tak način izdal.

Hajmon ni na strani Kreona, pa ne zaradi ljubezni do Antigone, ampak zaradi tega, ker ve da Kreon ne dela prav. Hajmon na začetku reče očetu, da mu bo služil, če ga bo vodil po pravi poti. A seveda Kreon ne hodi oz. ga ne vodi po pravi poti, zato se mu upre. Hajmon predstavlja nek pojem demokracije. Dokaz zato je stavek, ki ga izreče Kreonu: »Samo v pustinji lahko vladaš sam,« s katerim hoče povedati, kako zmotno je Kreonovo mišljenje, vladanje ter seveda kako zmotno je to, da ne posluša svojih ljudi, ljudi, ki jim vlada. Hajmon zagrozi očetu (Kreon), da bo umrl še nekdo drug, če ubije Antigono, a Kreon to dobesedno presliši oziroma se sploh ne zave, kaj hoče Hajmon s tem povedati. On si to razlaga kot grožnjo, ne pa svarilo pred tem, da lahko zaradi Antigone umre tudi njegov sin. Kreon je totalno nerazsoden, kar na koncu tudi spozna. Vendar na žalost prepozno, mnogo prepozno. Kako lahko zaslepi te oblast, da ne vidiš, da je vse to norost, neumnost in sama žalost. Antigona pa ljubi, živi da ljubi, da izkazuje svojo ljubezen. Kreona pa svojo neumno prepričanje, dobesedno ignoriranje besed drugih ljudi, pahne v pogubo in žalost. Antigona, kljub temu da umre, umre častno, brez sramu. Je zmagovalka, saj njeno dejanje je pravilno in nihče ji ne bo mogel očitati nezvestobe. Kreon je poraženec, saj kljub vsej svoji oblasti, moči, bogastvu, trmi ni srečen oziroma se na koncu stre, in seveda sam prekrši zakon, saj na koncu sam pokoplje Polinejka. Porazen je in svoje roke si je umazal s krvjo treh nedolžnih ljudi, ki so mu bile najbolj drage – in vse to zaradi njega samega, zaradi hotenja po neuničljivi oblasti.

Hajmon je sin Kreona in Evridike. Zaročen je z Antigono. V tej grški tragediji predstavlja nek pojem demokracij. Najprej je na strani Kreona oziroma postavlja očeta pred svojo zaročenko, a seveda le če Kreon hodi oziroma ga vodi po pravi poti. Hajmon ugotovi očetovo zmoto in se mu zoperstavi.